यमाखुं पश्यसि ब्रह्मन्काल एष महाबलः ।
स तं तपोरतिं मन्दं शनैः क्षपयते तुदन् ॥ २६ ॥
जरत्कारुं तपोलुब्धं मन्दात्मानमचेतसम् ।
नहि नस्तत्तपस्तस्य तारयिष्यति सत्तम ॥ २७ ॥
5 छिन्नमूलान्परिभ्रष्टान्कालोपहतचेतसः ।
अधः प्रविष्टान्पश्यास्मान्यथा दुष्कृतिनस्तथा ॥ २८ ॥
अस्मासु पतितेष्वत्र सह पूर्वैः पितामहैः ।
छिन्नः कालेन सो ऽप्यत्र गन्ता वै नरकं ततः ॥ २९ ॥
तपो वाप्यथ वा यज्ञो यद्वान्यत्पावनं महत् ।
10 तत्सर्वं न समं तात संतत्येति सतां मतम् ॥ ३० ॥
स तात दृष्ट्वा ब्रूयास्त्वं जरत्कारुं तपोधनम् ।
यथा दृष्टमिदं चात्र त्वयाख्येयमशेषतः ॥ ३१ ॥
यथा दारान्प्रकुर्यात्स पुत्रांश्चोत्पादयेद्यथा ।
तथा ब्रह्मंस्त्वया वाच्यः सो ऽस्माकं नाथवत्तया ॥ ३२ ॥
15 सौतिरुवाच ।
एतच्छ्रुत्वा जरत्कारुर्भृशं शोकपरायणः ।
उवाच तान्पितॄन्दुःखाद्बाष्पगद्गदया गिरा ॥ ३३ ॥
मम पूर्वे भवन्तो वै पितरः सपितामहाः ।
तद्ब्रूत यन्मया कार्यं भवतां प्रियकाम्यया ॥ ३४ ॥
20 अहमेव जरत्कारुः किल्बिषी भवतां सुतः ।
तद्दण्डं धारयत मे दुष्कृतेरकृतात्मनः ॥ ३५ ॥
पितर ऊचुः ।
पुत्र दिष्ट्यासि संप्राप्त इमं देशं यदृच्छया ।
किमर्थं च त्वया ब्रह्मन्न कृतो दारसंग्रहः ॥ ३६ ॥
25 जरत्कारुरुवाच ।
ममायं पितरो नित्यं कृच्छ्रार्थः परिवर्तते ।
ऊर्ध्वरेताः शरीरं वै प्रापयेयममुत्र वै ॥ ३७ ॥
एवं दृष्ट्वा तु भवतः शकुन्तानिव लम्बतः ।
मया निवर्तिता बुद्धिर्ब्रह्मचर्यात्पितामहाः ॥ ३८ ॥
30 करिष्ये वः प्रियं कामं निवेदये ऽहमसंशयम् ।
सनाम्नीं यद्यहं कन्यामुपलप्स्ये कदा चन ॥ ३९ ॥
भविष्यति च या का चिद्भिक्षवत्स्वयमुद्यता ।
प्रतिग्रहीता तामस्मि न भरेयं च यामहम् ॥ ४० ॥